

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: J. V., zastoupen JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Jankovcova 1518/2, Praha 7, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2019, č. j. 48 Af 18/2016 - 124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Vlasáka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad v Brandýse nad Labem vydal dne 29. 8. 2011 celkem 17 dodatečných platebních výměrů, kterými žalobci doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden a únor 2007, duben až prosinec 2007 a červenec až prosinec 2008 a v nichž žalobci uložil povinnost uhradit penále z částek doměřované daně.

[2] Žalobcovo odvolání proti těmto dodatečným platebním výměrům Finanční ředitelství v Praze zamítlo rozhodnutím ze dne 19. 6. 2012, č. j. 3244/12-1300-204884. Ve věci následně rozhodoval Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“), který na základě (v pořadí první) žaloby rozsudkem ze dne 23. 9. 2014, č. j. 45 Af 19/2012 - 65, zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 19. 6. 2012 pro nezákonnost a vady

řízení a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, na něhož s účinností zákona č. 456/2011 Sb. přešla působnost Finančního ředitelství v Praze.

[3] Dne 5. 4. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. 13986/16/5300-22441-711661, jímž změnil 17 dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu v Brandýse nad Labem ze dne 29. 8. 2011 pouze v části týkající se bankovního spojení k úhradě doměřených částek na DPH, v ostatním zůstaly výroky odvoláním napadených dodatečných platebních výměrů nezměněny. Žalovaný dospěl k závěru, že na základě jednotlivých okolností obchodních transakcí žalobce a jeho dodavatelů posouzených v jejich vzájemném souhrnu žalobce mohl a měl vědět, že přijaté zdanitelné plnění je součástí řetězce zasaženého daňovým podvodem. Z tohoto důvodu žalovaný s výhradou změny čísla bankovního účtu potvrdil všech 17 dodatečných platebních výměrů, kterými byly žalobci doměřeny za měsíce leden, únor, duben, květen až prosinec 2007 a červenec až prosinec 2008 částky odpovídající neoprávněně nárokovánému odpočtu na DPH. Ve věci následně znovu rozhodoval krajský soud, který na základě (v pořadí druhé) žaloby rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 48 Af 18/2016 - 98, napadené rozhodnutí ze dne 5. 4. 2016 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí spatřoval krajský soud v tom, že žalovaný neosvědčil existenci daňového podvodu jako výchozího bodu pro veškeré další úvahy. Za jedinou skutečnost svědčící o existenci daňového podvodu totiž žalovaný považoval to, že se u nekontaktních zainteresovaných společností nepodařilo ověřit, zda z posuzovaného zdanitelného plnění uhradily daň. Z napadeného rozhodnutí tak nebylo možné zjistit, zda některý z článků obchodního řetězce nesplnil svou daňovou povinnost, natožpak který z nich. K této vadě způsobující částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajský soud přihlédl z úřední povinnosti.

[4] Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud citovaný rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 Afs 113/2018 - 38, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační soud shledal, že krajský soud neměl k jím zjištěné vadě přihlížet z úřední povinnosti (tj. nad rámec uplatněných žalobních bodů), jelikož úvahy žalovaného, proti kterým žalobce brojil, nebyly na předpokladu, jímž se krajský soud zabýval, závislé do té míry, že by znemožňovaly soudní přezkum v mezích žalobních bodů. Pokud zůstala otázka existence daňového podvodu v důsledku absence odpovídajícího žalobního bodu nedotčena, bylo podle Nejvyššího správního soudu nutno vycházet z toho, že tento předpoklad je ve věci naplněn, a zaměřit se na v mezích žalobních bodů namítané výhrady v hodnocení subjektivních okolností.

[5] V dalším řízení krajský soud rozsudkem ze dne 17. 10. 2019, č. j. 48 Af 18/2016 - 124, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2016, č. j. 13986/16/5300-22441-711661, opět zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že se žalovanému nepodařilo prokázat, že žalobce věděl nebo mohl a měl vědět o svém zapojení do podvodného řetězce. Žalovaný neprokázal, že byl posuzovaný případ z pohledu žalobce obestřen nestandardními okolnostmi, které by vyžadovaly jeho zvýšenou pozornost a které jej měly vést k vysoké obezřetnosti či k pojetí podezření ohledně možného daňového podvodu. Podle krajského soudu ze skutkových zjištění neplyne, že by žalobce nebo jím pověřený Ing. T. (jehož kroky jsou přičitatelné žalobci) věděli nebo mohli vědět o existenci podvodného řetězce

pokračování

nebo že by dávali plnou moc třetím neznámým subjektům. Objednaná služba (reklama) byla žalobci poskytnuta, žalobce za ni zaplatil smlouvenou cenu (a to převodem na účet dodavatele až poté, co byla služba poskytnuta; nikoli v hotovosti či na účet třetích subjektů), žalobce též pravidelně dostával k odsouhlasení vysílací plány, reklamní spoty byly vysílány na dohodnutých televizních kanálech. Jedinou (žalovaným identifikovanou) nestandardní okolností byla vysoká cena, již nelze považovat za přiměřenou okolnostem, žalovaný však neprokázal, že si žalobce, resp. Ing. T. mohl být vzhledem ke svým znalostem a zkušenostem cenové nepřiměřenosti vědom, a že pouze z tohoto důvodu mohl při spravedlivě požadované obezřetnosti odhalit, že se zapojil do řetězce zatíženého podvodem na DPH. Mimoto lze s žalobcem souhlasit i v tom, že v letech 2007 a 2008, k nimž se tento případ upíná, nebylo všeobecně známo, že by byl trh s reklamními službami rizikový z hlediska daňových podvodů (krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že reklamní služby byly finanční správou veřejně zařazeny do výčtu rizikových komodit až v roce 2014). Závěr žalovaného, podle něhož si žalobce mohl a měl být vědom své účasti na podvodu na DPH, nebyl v napadeném rozhodnutí přesvědčivě a logicky vyargumentován a žalovaný jej nepodložil odpovídajícími skutkovými zjištěními. Žalovaný mimoto nerespektoval rozložení důkazního břemene v daňovém řízení ohledně prokazování účasti daňového subjektu na daňovém podvodu, v důsledku čehož bylo řízení zatíženo podstatnou vadou, jež mohla mít a také měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V podrobnostech pak zdejší soud odkazuje na rozsudek krajského soudu, který je k dispozici na www.nssoud.cz.

II.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítal, že na základě definovaných objektivních okolností jednoznačně prokázal vědomé zapojení žalobce do podvodu na DPH, tj. že žalobce o své účasti na podvodu věděl, či s ohledem na existenci objektivních okolností o něm vědět mohl a měl. Krajský soud bez hlubší úvahy přisvědčil dílčím námitkám žalobce, ačkoliv stěžovatel vědomost žalobce o podvodu na DPH prokázal uceleným a logickým souborem vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících indicí, které jsou podrobně popsány v odůvodnění rozhodnutí o odvolání (viz jeho body 51 až 59). Krajský soud hodnotil objektivní okolnosti případu pouze izolovaně a nikoli ve svém souhrnu, z něž podle stěžovatele vyplývá, že si žalobce měl být účasti na podvodném jednání dodavatele přinejmenším vědom.

[9] Pokud se týká krajským soudem tvrzeného nezákonného přenesení důkazního břemene na žalobce, stěžovatel uvedl, že si je vědom judikatorního vývoje v této oblasti s tím, že zde panuje nejednotný přístup. Nicméně podle názoru stěžovatele tvrzení krajského soudu o nezákonném přenosu důkazního břemene na žalobce nemá oporu ve spisovém materiálu, neboť stěžovatel vyzval žalobce jen k prokázání objasnění okolností zjišťování ceny za provedení plnění, které bylo předmětem DPH. Následně byl žalobce jen seznámen se závěrem, že stěžovatel vyhodnotil a zároveň prokázal jeho účast na transakci zatížené daňovým podvodem. V této fázi řízení, po seznámení s účastí na daňovém podvodu, již nebyl žalobce nikterak zatěžován žádným důkazním břemenem ve smyslu aktuální judikatury správních soudů.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v průběhu řízení neprokázal svá tvrzení o existenci daňového podvodu na DPH tak, jak je tento vykládán v souladu s příslušnou judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Stěžovatel dále neprokázal, že cílem jednání žalobce bylo získání daňového zvýhodnění, s tím pak úzce souvisí i to, že stěžovatel neprokázal, že žalobce o existenci daňového podvodu či o existenci řetězce zasaženého podvodem na DPH věděl či vědět měl a mohl. Uvedené se stěžovateli nepodařilo prokázat ani za situace, kdy nezákonným způsobem část důkazního břemene přenesl na samotný daňový subjekt, tj. na žalobce. Žalobce rovněž poukázal na to, že šetřením provedeným ve věci trestního oznámení podaného stěžovatelem na žalobce pro podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a jiné podobné platby nebylo ze strany policejního orgánu zjištěno, že by žalobce spáchal jakékoli nezákonné jednání, přičemž v usnesení o odložení trestní věci je policejním orgánem výslovně uvedeno, že „nejde o podezření ze zločinu“ s tím, že se „nepodařilo prokázat, že by o existenci subdodavatelů J. V. či Ing. R. T. věděli.“. Z toho tedy také jasně vyplývá, že žalobce se žádného nezákonného podvodu na DPH nedopustil. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podmínkou pro vznik nároku plátce DPH na odpočet daně na vstupu je, že zdanitelné plnění přijaté od jiného plátce použije daňový subjekt ke své ekonomické činnosti. Splnění této podmínky prokazuje plátce primárně svým účetnictvím, popřípadě dalšími doklady. Od popsané situace je třeba odlišovat případy, kdy daňový subjekt sice prokáže, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak je uvedeno na předložených účetních dokladech, jsou tu však další okolnosti, které přiznání nároku na odpočet DPH v konkrétním případě vylučují. Podvod na DPH může představovat např. situace, v níž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem daňového práva, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám.

[15] Nepřiznat nárok na odpočet DPH nelze vždy jakémukoli subjektu, který se účastnil daňového podvodu. Nárok na odpočet DPH nebude odepřen subjektům, které přijmou veškerá opatření, jež od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH, nebo jiné podvody. V takových případech je třeba ctít legitimní očekávání, dobrou víru a právní jistotu poctivých daňových subjektů, které jednají s rozumnou mírou opatrnosti,

pokračování

aby se nestaly součástí daňového podvodu. Po daňovém subjektu nelze spravedlivě požadovat, aby v případě standardního obchodu v rámci své běžné podnikatelské činnosti zkoumal – bedlivěji než běžně – zda v distribučním řetězci na některém místě došlo nebo v budoucnu může dojít k podvodnému jednání, jehož účelem je neoprávněná vratka DPH. Odmítnout nárok na odpočet DPH lze tedy pouze v případě, pokud bylo s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že osoba povinná k dani věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, a to i tehdy, pokud dotčené plnění splňuje objektivní kritéria. Tyto skutečnosti je povinen prokázat správce daně. Eventuální přenášení tohoto důkazního břemene na daňový subjekt je ve smyslu výše vysloveného nepřijatelné.

[16] Výše uvedená obecná východiska Nejvyšší správní soud převzal z rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Afs 132/2019 - 64, na nějž a tam citovanou judikaturu NSS i SDEU soud v projednávané věci v podrobnostech odkazuje.

[17] Skutkové a příčinné souvislosti mezi neodvedením daně a jejím nárokováním vznikají, i když daňový subjekt, který uplatňuje nárok na odpočet DPH, nemá poznatky o daňovém subjektu, jenž tuto daň neodvedl do veřejného rozpočtu. Bezprostředně spolupracující subjekty ovšem musí vykazovat takové podezřelé znaky, že daňový subjekt mohl či musel vědět, že se zapojuje do obchodního řetězce, jehož účelem je podvod na DPH. Pokud daňový subjekt, který uplatňuje nárok na odpočet DPH, alespoň mohl vědět, že navázal bezprostřední obchodní spolupráci s takovými subjekty, vzniká tím souvislost mezi tímto daňovým subjektem a neznámým subjektem, který neodvedl daň, přestože pro sebe mohou být tyto subjekty navzájem jinak zcela neznámé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2019, č. j. 4 Afs 104/2018 - 79).

[18] S ohledem na právní názor, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušovacím rozsudku č. j. 7 Afs 113/2018 - 38, bylo předmětem soudního přezkumu ze strany krajského soudu pouze to, zda stěžovatel prokázal a řádně zdůvodnil, že žalobce měl a mohl vědět o své účasti na podvodu na DPH.

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že krajský soud se velmi podrobně věnoval jednak rekapitulaci skutkových zjištění v narativní části napadeného rozsudku, tak i samotnému posouzení toho, co z těchto skutkových zjištění (objektivních okolností) podle jeho názoru plyne právě ve vztahu k subjektivní stránce, tj. povědomí žalobce o své účasti na podvodu na DPH. Nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že krajský soud jednotlivé objektivní okolnosti posuzovat toliko izolovaně. Z odůvodnění napadeného rozsudku je naopak zřejmé, že krajský soud hodnotil skutková zjištění stěžovatele v jejich souhrnu, přičemž dospěl k závěru, že tyto jednoznačně neprokazují povědomost žalobce o daňovém podvodu, ale vypovídají spíše o neprofesionalitě či nehospodárnosti žalobce, který uzavřel (cenově) nevýhodný obchod.

[20] Pokud jde o proces uzavření smlouvy mezi žalobcem s jeho dodavatelem - společností Property Praha s. r. o. (dále jen „Property Praha“) a následnou vzájemnou komunikaci mezi těmito subjekty, lze v souladu s krajským soudem konstatovat, že z provedeného dokazování nevyplývá, že se žalobce (či Ing. T., který za něj této věci jednal) setkal se zástupcem některé ze subdodavatelských společností (SYMBIOSA

GROUP s. r. o., GABRETA BOHEMIA s. r. o. a EURO INDEX s. r. o.), že by byl přítomen u jednání mezi Property Praha s těmito subdodavateli nebo že by o existenci některé z těchto subdodavatelských společností vůbec věděl. Z provedeného dokazování naopak vyplývá, že Ing. T. jednal toliko s jednatelem společnosti Property Praha P. Č.

[21] Z hlediska prokázání existence vědomosti žalobce o své účasti na daňovém podvodu je třeba vycházet dále z toho, že za žalobce jednal jeho zeť Ing. T., který je absolventem vysoké školy textilní, obor ekonomie, a později pracoval na pracovní pozici obchodního ředitele ve společnosti PURTEX s. r. o., která však vznikla až v prosinci 2007. V souladu s krajským soudem lze konstatovat, že Ing. T. měl zřejmě nějaké znalosti a zkušenosti z oblasti reklamy, ale nelze s jistotou tvrdit, že jimi disponoval již v době, kdy jej žalobce pověřil reklamní agendou (první rámcová smlouva o zabezpečení reklamní kampaně č. 2007/1 byla uzavřena v lednu 2007). Tomu odpovídá např. tvrzení Ing. T., že vybraná televizní reklama jim v době vzniku smlouvy zřejmě připadala zajímavá, protože nabídky například od TV Nova, ČT nebo FTV Prima byly několikanásobně vyšší (viz jeho výslech z ledna 2016). Rovněž postup žalovaného, který odmítl vzít v potaz výsledky žalobcem předložené rešerše, v níž měly být zachyceny ceny televizních reklamních spotů v rozhodné době, s poukazem na to, že se jedná o ceny za vysílání na nesrovnatelných televizních kanálech z hlediska jejich diváckého dosahu (viz bod 64 žalobou napadeného rozhodnutí), nasvědčuje spíše tomu, že Ing. T. (ani žalobce) dostatečné znalosti a zkušenosti v oblasti reklamy v rozhodné době neměl.

[22] Pokud jde o odkaz stěžovatele na normu pro řízení kvality ISO 9001:2000, zdejší soud souhlasí s krajským soudem, že tato argumentace je v nyní posuzované věci nepřijatelná. Jednak krajský soud správně poukázal na to, že tato norma není založena ve správním spise, a proto nelze ověřit, zda tato norma na předmětnou problematiku vůbec dopadala. Dále krajský soud správně uvedl, že tuto normu implementovala společnost PURTEX s. r. o. a nikoliv žalobce, o jehož daňovou povinnost v nyní posuzované věci jde. V neposlední řadě je třeba uvést, že společnost PURTEX s. r. o. (původně FISHBED s. r. o.) vznikla až v prosinci 2007 a žalobce se stal jejím jednatelem a společníkem až v dubnu 2008, přičemž první rámcová smlouva o zabezpečení reklamní kampaně č. 2007/1 a její dodatek byly uzavřeny již v lednu 2007. Nelze proto dovozovat, jak to činí stěžovatel, že Ing. T. byly v rozhodné době najisto známy vnitřní kontrolní mechanismy postupů při výběru a hodnocení dodavatelů.

[23] Pokud jde o okolnosti výroby reklamního spotu, krajský soud oprávněně neshledal nic nestandardního na tom, že žalobce ani Ing. T. se zvláště nezajímali o průběh natáčení, neboť z jejich pohledu měl zajištění výroby reklamy na starost dodavatel, natočení reklamního spotu skutečně proběhlo, jeho podoba byla odsouhlasena a spot byl následně odvysílán v souladu se smlouvou a vysílacím plánem. Reklamní spot v provozovně žalobce natáčel B. V., který nebyl zaměstnancem ani smluvním partnerem společnosti Property Praha. Z provedeného dokazování však nevyplývá, že by tato skutečnost byla žalobci či Ing. T. známa. Byť podle rámcových smluv o zabezpečení reklamní kampaně č. 2007/1 a č. 2008/IX, uzavřených mezi Property Praha jakožto agenturou a žalobcem jakožto klientem, nebyla předmětem smluv samotná výroba reklamního spotu, ale pouze nutná součinnost při jeho výrobě, podle vyjádření žalobce tento očekával od dodavatele

pokračování

poskytnutí komplexních služeb, tj. propagaci své podnikatelské činnosti a svých výrobků formou reklamy v televizním vysílání tzv. „na klíč“.

[24] Zdejší soud nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že cena za poskytnuté plnění byla výrazně vyšší než cena referenční, která podle zjištění správce daně činila 8 000 Kč za jedno vysílání, a že tedy žalobce hradil za poskytnuté služby podstatně více, než bylo v rozhodné době za srovnatelných podmínek obvyklé. Jak však správně uvedl krajský soud, samotná skutečnost že daňový subjekt platil za poskytnuté plnění vysokou cenu, nezakládá správcu daně oprávnění neuznat nárok na odpočet DPH. Vzhledem k nedostatečným znalostem a zkušenostem žalobce, resp. Ing. T. v oboru reklamy a s ohledem na to, že tvrzeným záměrem žalobce bylo získání komplexních reklamních služeb, které ostatně fakticky od svého dodavatele (přímo či zprostředkovaně) obdržel, navíc v situaci, kdy reklama podle tvrzení žalobce přinesla požadovaný přínos v podobě zvýšení jeho obrátu, lze předpokládat, že žalobci se dojednaná cena subjektivně jevila jako přiměřená, a to i v porovnání s nabídkami od TV Nova, ČT nebo FTV Prima (které však ve skutečnosti srovnatelné nebyly – viz výše). Za daných okolností s ohledem na znalosti a zkušenosti žalobce, resp. Ing. T. nelze proto jednoznačně uzavřít, že žalobce si musel být výrazné cenové nepřiměřenosti vědom.

[25] Pokud jde o stěžovatelem namítané rozpory ve výpovědích, je třeba ve shodě s krajským soudem poukázat na to, že svědek P. Č. (jednatel společnosti Property Praha) nebyl věrohodným svědkem, a to zejména s ohledem na rozpory v jeho výpovědích a jeho pozdějším čestném prohlášení z října 2011. Přestože stěžovatel označil výpověď tohoto svědka rovněž jako nevěrohodnou, nebránila mu tato skutečnost konfrontovat nevěrohodnou výpověď s dalšími důkazy a dávat zjištěné rozpory k tíži žalobce (viz zejména odst. 45 a 58 napadeného rozhodnutí). Takto zjištěné rozpory však nelze dávat k tíži žalobce a dovozovat z nich, že žalobce měl a mohl vědět o daňovém podvodu.

[26] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný nerespektoval rozložení důkazního břemene ve fázi daňového řízení, kdy posuzoval, zda žalobce mohl vědět o své účasti na daňovém podvodu. Krajský soud správně poukázal na to, že stěžovatel žalobci vytýkal, že nevysvětlil a neprokázal, kdo a za jakých podmínek pro něj zhotovil reklamu a na základě jakých instrukcí, jakým způsobem došlo ke změně reklamního spotu (kdo změnu zadal a komu), jak dospěl k závěru, že nabídka Property Praha pro něj byla nejvýhodnější nebo jakým způsobem mu byly zasílány vysílací plány, jak byly odsouhlaseny a jak bylo s Property Praha ohledně vysílacích plánů komunikováno. Z toho, že žalobce stěžovateli neobjasnil či nedoložil některé zjišťované okolnosti případu, však nelze nikterak dovozovat, že se žalobce nedbalostně či úmyslně zapojil do podvodného řetězce.

[27] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel neprokázal a řádně nezdůvodnil, že žalobce měl a mohl vědět o své účasti na podvodu na DPH. Krajský soud proto nepochybil, když žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 714 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu